

**nr. 40 136 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart op 11 januari 2009 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 12 januari 2009 vraagt zij de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 15 juli 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 18 september 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 5 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten K.N.
geboren te M., op (in) (...)1977
en van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 18.09.2009 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 12.01.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 16.07.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.09.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij zijn ongenoegen uit omtrent de beslissing verkregen gedurende zijn eerste asielaanvraag; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene de mogelijkheid had hiertegen beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen beroepsinstantie is en aan deze beweringen dan ook geen gevolg kan geven; betrokkene echter wel een aantal documenten aanbrengt, alsook een ondersteunende brief van zijn advocaat, teneinde zijn asielrelaas kracht bij te zetten; hij in eerste instantie verwijst naar een aantal namen en adressen van mensen waar hij ondergedoken zou geleefd hebben; de personen in kwestie ook bevestigen dat betrokkene enige tijd bij hen zou verbleven hebben; echter dient opgemerkt te worden dat dergelijke informatie een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene in tweede instantie een aanvraag tot schadevergoeding aanbrengt met vertaling naar het Engels; dit echter geen origineel betreft, maar een ingescande versie; de bewijswaarde van dergelijke documenten gering is, aangezien er op die basis geen uitspraak kan worden gedaan omtrent de authenticiteit van het document in kwestie; betrokkene verder ook een kopie van zijn paspoort aanbrengt, teneinde zijn identiteit te duiden; de identiteit van betrokkene echter nooit eerder door de Belgische asielinstanties werd betwist; er anderzijds door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de door betrokkene aangehaalde vluchtmotieven, waarbij gesteld werd dat betrokkene niet aannemelijk kon maken nood te hebben aan internationale of subsidiaire bescherming; noch het voorleggen van het logo van de 'Manyar Welfare Association', noch het voorleggen van een aantal internetartikels - die verwijzen naar de algemene situatie in Pakistan - deze appreciatie in positieve zin kunnen wijzigen; het bestaan van voornoemde organisatie immers nooit namens de Belgische asielinstanties werd betwist en betrokkene -voor wat betreft de algemene situatie in Pakistan – het voorwerp kan uitmaken van een intern vluchtalternatief; de huidige verklaringen van betrokkene deze conclusie niet kunnen weerleggen; wat betreft het door betrokkene aangebrachte verslag van psychotherapeutische opvolging, dient gesteld te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.“

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij machtsoverschrijding aan, alsook *“de schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/8 en 62*

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” (hierna verkort de Vreemdelingen-wet). Tevens voert de verzoekende partij ook nog de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en de schending van het administratief rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Overwegende dat betrokkene op 12.01.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België, hem op 16.07.2009 Zowel de vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.09.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij zijn ongenoegen uit omtrent de beslissing verkregen gedurende zijn eerste asielaanvraag; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene de mogelijkheid had hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen beroepsinstantie is en dat deze beslissingen ook geen gevolg kan geven; betrokkene echter wel een aantal documenten aanbrengt als ook een ondersteunende brief van zijn advocaat teneinde zijn asielrelaas kracht bij te zetten; hij in eerste instantie verwijst naar een aantal namen en adressen van mensen waar hij ondergedoken zou geleefd hebben; de personen in kwestie ook bevestigen dat betrokkene enige tijd bij hen zou verbleven hebben; echter dient opgemerkt te worden dat dergelijke informatie een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene in tweede instantie een aanvraag tot schadevergoeding aanbrengt met vertaling naar het Engels; dit echter geen origineel betreft maar een ingescande versie; de bewijswaarde van dergelijke documenten gering is, aangezien er op die basis geen uitspraak kan worden gedaan omtrent de authenticiteit van het document in kwestie; betrokkene verder ook een kopie van zijn paspoort aanbrengt, teneinde zijn identiteit te duiden; de identiteit van betrokkene echter nooit eerder door de Belgische asielinstanties wordt betwist, er anderzijds door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de door betrokkene aangehaalde vluchtmotieven, waarbij gesteld werd dat betrokkene niet aannemelijk kan maken nood te hebben aan internationale of subsidiaire bescherming; noch het voorleggen van het logo van de "Manyar Welfare Association ", noch het voorleggen van een aantal internetartikels - die verwijzen naar de algemene situatie in Pakistan — deze appreciatie in positieve zin kunnen wijzigen; het bestaan van voornoemde organisatie immers nooit namens de Belgische asielinstanties werd betwist en betrokkene - voor wat betreft de algemene situatie in Pakistan - het voorwerp kan uitmaken van een intern vluchtalternatief; de huidige verklaringen van betrokkene deze conclusie niet kunnen weerleggen; wat betreft het door betrokkene aangebrachte verslag van psychotherapeutische opvolging, dient gesteld te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Overwegende dat het art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die toch hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Overwegende dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen;

Dat het niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de bewijswaarde, de pertinentie of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de eiser, maar enkel de "nieuwigheid" ervan;

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995);

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

Dat de tegenpartij ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eiser buiten beschouwing heeft gelaten en deze niet heeft beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt dan machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 ;\$u.

Dat de bestreden beslissing stelt dat de documenten voorgelegd door de eiser niet van die aard zouden zijn dat ze de appreciatie van het CGVS betreffende zijn vorige asielprocedure in positieve zin zouden kunnen wijzigen; Dat een dergelijke motivering vooruitloopt op het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die als enige bevoegd zijn om te oordelen over de nieuw aangebrachte elementen inderdaad van aard zijn om een vroegere appreciatie van de vrees van de eiser in positieve zin om te buigen

Dat de bestreden beslissing beweert dat de getuigenissen die worden voorgelegd door de eiser, n.1. van de personen die bevestigen dat hij gedurende enige tijd bij hen heeft verbleven dat deze documenten een gesolliciteerd karakter zouden vertonen; Dat ook een dergelijke appreciatie van de nieuw neergelegde documenten niet beperkt is tot een beoordeling van het nieuwe karakter ervan, wat de enige bevoegdheid is die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft in dit stadium van de procedure ;

Dat de bestreden beslissing ook stelt dat de eiser documenten neerlegt die een geringe bewijswaarde hebben, n.1. wat betreft de aanvraag tot schadevergoeding, wat een ingescande versie is en dus geen origineel, zodat er volgens de tegenpartij geen uitspraak zou kunnen worden gedaan omtrent de authenticiteit van het document;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken overgaat tot een beoordeling van de bewijswaarde van deze documenten, wat niet tot haar taak en bevoegdheid behoort die wordt toegekend door het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding ;

Dat een dergelijke motivering geen beoordeling is van het nieuwe karakter van de door de eiser neergelegde documenten en aangebrachte gegevens, maar wel van de pertinentie ervan en de impact van deze elementen op de geloofwaardigheid van de eiser, wat niet tot de bevoegdheid behoort van de tegenpartij; Dat in de mate waarin de tegenpartij zich bezondigt aan het beoordelen van de pertinentie en de impact van de aangehaalde nieuwe documenten en gegevens op de geloofwaardigheid van de eiser, dit een schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt evenals machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing ook zover gaat om te stellen dat de documenten die door de eiser zijn neergelegd van de "Manyar Welfare Association" en de internetartikels betreffende de toestand in zijn streek van herkomst evenmin als zijn huidige verklaringen geenszins de conclusie van de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief niet zouden kunnen weerleggen;

Dat de Commissaris-generaal inderdaad had beslist in het kader van de eerste asielprocedure van de eiser dat hij beroep zou kunnen doen op een binnenlands vluchtalternatief, maar dat dit niet de bevoegdheid is van de Dienst Vreemdelingenzaken om een oordeel uit te spreken over het feit of de nieuwe aangebrachte gegevens door de eiser al dan niet de conclusie van de Commissaris-generaal over het bestaan van een binnenlands vluchtalternatief zouden kunnen wijzigen, wat veel verdergaat dan het beoordelen van het nieuwe karakter van de neergelegde documenten en verklaringen in het kader van zijn tweede asielaanvraag;

Dat los van het feit dat de tegenpartij niet de bevoegdheid heeft om de impact van de nieuwe

gegevens op de geloofwaardigheid van de eiser te beoordelen, dan nog kan men vaststellen dat de nieuwe door de eiser neergelegde documenten wel degelijk een impact kunnen hebben op de appreciatie van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn identiteit, afkomst en vrees om vervolgingen te ondergaan of ernstige schade te lijden, gezien de eiser er is in geslaagd om het origineel van zijn Pakistaanse paspoort voor te leggen en verschillende getuigenissen te krijgen van mensen waarbij hij heeft gelogeed die aantonen dat hij in verschillende steden heeft verbleven in Pakistan alvorens het land te verlaten, wat de bewering van de eventuele bestaan van een binnenlandse vestigingsmogelijkheid van het Commissariaat-generaal tegenspreekt; Dat het aan de Commissaris-generaal is om zich uit te spreken over de impact van deze nieuwe elementen op het eventuele bestaan van een binnenlands vestigingsalternatief, wat eerder de conclusie was van de Commissaris-generaal maar dat dit niet de taak is van de Dienst Vreemdelingenzaken, die zich enkel kan uitspreken over het nieuwe karakter van deze elementen of niet; Dat de tegenpartij zich echter vergist in de bestreden beslissing door niet in aanmerking te nemen dat het nieuwe elementen zijn die hij niet heeft kunnen voorleggen in het kader van zijn eerste asielprocedure, zodat deze asielaanvraag in overweging had moeten worden genomen en het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal; Dat de bestreden beslissing wel op stereotype wijze op het einde van de motivering van de bestreden beslissing het standaardzinnetje vermeldt « Betrokkenen bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure "waarin bij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980. », maar dat het vermelden van dit standaardzinnetje duidelijk niet voldoende is om te voldoen aan de plicht tot materiële motivering, wanneer de rest van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk geen betrekking heeft op de beoordeling van het nieuwe karakter van de nieuwe aangebrachte gegevens, maar enkel over de pertinentie of de impact van deze gegevens op de geloofwaardigheid van de eiser ; Dat er moet worden op gewezen dat het hiervoor vermelde zinnetje betreffende de inhoud van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 een standaardzinnetje is dat in elke bijlage 13quater wordt vermeld om de motivering af te sluiten; Dat wanneer men echter de motivering van de bestreden beslissing onderzoekt zoals die boven het standaardzinnetje wordt weergegeven, dan merkt men duidelijk dat het onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken verdergaat dan een appreciatie van het nieuwe karakter van de nieuw voorgelegde documenten ; Dat het manifest onvoldoende is om dit standaardzinnetje te vermelden waarin simpelweg de definitie van de wettelijke bepaling van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld, terwijl in de rest van de bestreden beslissing, buiten de vermelding van het beginsel vermeld in de wettelijke bepaling, er niet concreet wordt gemotiveerd waarom men oordeelt dat de nieuwe gegevens aangebracht door de eiser niet zouden beantwoorden aan de voorwaarden van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 ; Dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 en zich bezondigt aan machtsoverschrijding ; Dat gelet op de ernst van het middel en nu er een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond door dat de tegenpartij ten onrechte de nieuwe gegevens aangebracht door de eiser buiten beschouwing heeft gelaten, behoort het tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing te bevelen van de bestreden beslissing; Dat de door de eiser aangebrachte documenten wel degelijk nieuwe elementen zijn in de zin van het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat daarom het aangehaalde middel als ernstig moet worden bevonden;”

Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke

formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Dit betekent dan ook dat wanneer de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

De verzoekende partij voert in casu ook de schending van de materiële motivering aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De kritiek die de verzoekende partij ontwikkelt aangaande de schending van de materiële motiveringsplicht valt evenwel samen met haar grief betreffende de miskennis van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat dus slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde, de pertinentie of de impact op de geloofwaardigheid van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat enkel de nieuwigheid van de elementen mag worden nagegaan en niet de bewijswaarde, de pertinentie of de impact op de geloofwaardigheid van de eiser. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de verweerder naast het nagaan van de ‘nieuwigheid’, met name of de gegevens nog geen voorwerp uitmaakten van het onderzoek van een eerdere asielaanvraag en ze betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, ook de relevantie mag nagaan.

De verwerende partij dient bij het nagaan van de relevantie van de feiten rekening te houden met wat in de eerste asielaanvraag reeds naar voor werd gebracht. De verzoekende partij steunt zich volledig op wat zij verklaarde tijdens haar eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen brengt zij het volgende aan: vier getuigenissen van personen waarbij zij heeft verbleven in verschillende

steden in Pakistan nadat zij haar streek van herkomst was ontvlucht, een kopie van haar paspoort, een brief van haar advocaat teneinde haar asielrelaas kracht bij te zetten en een verslag van psychotherapeutische opvolging. Met de vier getuigenissen wenst de verzoekende partij aan te tonen dat zij in verschillende steden in Pakistan heeft verbleven vooraleer haar land te ontvluchten en dat zij aldus geen binnenlands vluchtalternatief heeft. Dienaangaande stelt de verwerende partij dat de aangebrachte informatie (de vier getuigenissen) een gesolliciteerd karakter vertoont. De verzoekende partij betwist op geen enkele wijze het gesolliciteerd karakter doch meent dat de verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding door zich niet te beperken tot de nieuwigheid van de aangebrachte getuigenissen. Daar er reeds op gewezen werd dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet slechts toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 en dat het nagaan van een "ernstige aanwijzing" samenhangt met de bewijswaarde van dit gegeven, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat gesolliciteerde documenten geen ernstige aanwijzingen vormen van een gegronde vrees voor vervolging. Hiermee toont de verzoekende partij geen machtsoverschrijding aan. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat de bestreden beslissing ook stelt dat zij documenten heeft neergelegd die een geringe bewijswaarde hebben omdat het een ingescande versie is en geen origineel document dat toelaat de authenticiteit na te gaan waardoor de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding doordat ze de pertinentie en de impact van de aangebrachte documenten gaat beoordelen, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hiervoor reeds uitvoerig werd uiteengezet. Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde internetartikels aangaande de algemene situatie in Pakistan, haar Pakistaans paspoort en het logo van de "Manyar Welfare Association" heeft de verwerende partij de relevantie van deze gegevens onderzocht in de zin of deze documenten de twijfel over de eerdere verklaringen en bewijzen neergelegd in de eerste asielaanvraag, kon opheffen. De verwerende partij heeft de neergelegde documenten als onvoldoende bevonden om de conclusie van de asielinstanties te weerleggen, om verschillende redenen. Zo onder meer omdat er niettegenstaande dat er niet getwijfeld werd aan de identiteit van de verzoekende partij, er desondanks een negatieve beslissing werd genomen, omdat het bestaan van de "Manyar Welfare Association" niet wordt betwist door de Commissaris-generaal en omdat de Commissaris-generaal heeft beslist dat er een intern vluchtalternatief bestaat. Deze vaststellingen worden op zich niet weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij beperkt er zicht steeds toe te herhalen dat zij van oordeel is dat er sprake is van machtsoverschrijding omdat niet enkel de nieuwigheid van de aangebrachte elementen werd bekeken doch in casu de relevantie van de aangebrachte gegevens werd nagegaan. Zoals reeds eerder werd gesteld, komt het wel toe aan de verwerende partij om de relevantie van de aangebrachte documenten en argumenten na te gaan en dient de verwerende partij bij het nagaan van de relevantie van de feiten rekening te houden met wat in de eerste asielaanvraag reeds naar voor werd gebracht.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de relevantie van de aangebrachte gegevens kan echter niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het komt immers niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beoordeling van de verwerende partij over te doen.

Waar de verzoekende partij stelt dat deze algemene conclusie een stereotiepe zin betreft die louter de wet citeert, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing niet beperkt zijn tot deze concluderende zin doch dat deze voortvloeit uit de vaststellingen dat de getuigenissen een gesolliciteerd karakter vertonen, dat de aanvraag tot schadevergoeding geen origineel document is zodat geen uitspraak kan worden gedaan over de authenticiteit van het document, dat de identiteit van de verzoekende partij nooit werd betwist, dat het voorleggen van het logo van de "manyar welfare association" en de verschillende internetartikels aangaande de algemene situatie in Pakistan de conclusie van de eerste asielbeslissing niet kunnen weerleggen en dat de medische elementen het voorwerp dienen uit te maken van een aanvraag voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De motieven zijn wel degelijk toegespitst op de door de verzoekende partij aangehaalde nieuwe documenten. Het feit dat de concluderende zin, een citaat van de wetgeving is en stereotiep zou zijn, toont niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze niet correct zou hebben beoordeeld en onredelijk tot haar besluit is gekomen. De Raad benadrukt dat zelfs indien, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij over elk van de door de verzoekende partij aangehaalde elementen gemotiveerd heeft waarom deze niet aanvaard worden als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Tevens is uit het bovenstaande gebleken dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze en zonder machtsoverschrijding tot de conclusie is gekomen dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd zodat noch machtsoverschrijding of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU